

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Ipsas etiam afflictiones nostras, velut cœlestes margaritas, in pretio & honore habendas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

tatis nomino. Assumpta est ergo margarita, qua jacuerat in sterquilino, & posita in caelestis Regis ornamento. Jam inter supernos ciues emicat: jam inter ignitos illos lapides aeterni diadematis coruscet. Sic Magnus Gregorius, & ante illum S. Paulinus in ea quam supra laudavi ad S. Victricium epistola: ubi eum martyrem vivum appellans, rogat, ut vel sui esse memor in gloria, quando eum (ut ipse loquitur) in pretiosam diademati suo margaritam Rex aeternus aprabit.

Ex quibus id apparet quod dicebamus: quos Dominus in mundo grandium malorum patientiam exerceat, hos esse in caelo instar margaritarum aut ardentium carbunculorum, in aeterni Regis paludamento aut diademate collucentium: eoque proinde mirum non esse, si eos crebris scalpiorum ictibus exactius formari ac perpoliri necesse sit, quo puriores ac splendidiore, eoque cui destinantur loco, digni, inventantur.

Atque hic, si placet, ad exemplar nostrum, Christum crucifixum aspiciamus: quem utique oportuit, & tantum crucifixum aspiciamus: quem utique oportuit, & tantum quam lapidem angularem pretiosum, & primum fundamentum civitatis sanctae Jerusalem, sive malleorum ictibus tundi & quadrari, sive flagellorum affricu plurimo laevigari; & tanquam primae notae gemmam, solerti atque exquisito tormentorum attritu perpoliri: attritus enim est propter scelera nostra. Nam quod ipse Christus excellens quadam & nobilissima margarita sit, ex Ambrosio dicimus: Margarita enim (inquit) Christus est Dominus, quam negotiator ille dicitur in Evangelio, venditis omnibus rebus suis emere festinavit, & maluit omnes, quas habebat, saeculi gemmas amittere, tantum ut unam Christi emeret margaritam.

1. Pet. 2.

Isai. 53.

In festo S. Lucia.

§. 2.

Demonstremus nunc (quod erat alterum) ipsas etiam afflictiones & incommoda mortalis vitae, ex divino iudicio Sanctorumque sententia, non aliter quam ut caeli gemmas unio.

tionésq; immensi pretij, aspicienda & acceptanda esse. Id adeò (ne rei admodum necessariae ignari essemus) multis divinitus luculentisq; documentis ostensum est.

Narrat Scriptor vitæ S. Dominici de fæmina re & no- *L. 2. c. 14.*
mine Bona, quæ Romæ in turri juxta portam Lateranensem solitariam degebat vitam, & sancto Patriarcha in animi sui rebus libenter utebatur. Huic pectus infederat malum adeò fævum & pertinax, ut ei denique ubera tabo defluerent, & innumeris horrendisq; vermibus scaterent. Quam illa pestem, cujus ne aspectum quidem ferrent alij, adeò non averfabatur, ut vermes, si qui exciderent, studiosè recolligere, & in sinum suum reponere soleret: ut quorum pretium ipsa probè cognitum haberet. Ergò cum ad eam die quadam venisset S. Dominicus, & morbi mentione injectâ, unum ex his vermibus velut pro magno munere impetrasset, eâ tamen lege, ut eum deinde fæminæ restitueret; vix ille vermem in manus accepit, cum subito in gemmam elegantissimam conversus est. Sed tamen restitutus ex promisso, (sicet id dissuaderent socij) & loco priori redditus, ad priorem etiam formam redijt. Quanquam mox faustâ sancti viri precatione, omni deterfo tabo, & extinctis vermibus, piæ fæminæ pectus sanitati restitutum est.

Affine quiddam longè antè S. Simeoni Stylitæ seniori *Vit. c. 7. §.*
contigisse legimus. Is enim cum ab improbo dæmone gravem in femore plagam accepisset, idq; vulnus itidem plurimis vermibus scaturiret, eos subinde humi cadentes, ab Antonio discipulo (eo qui Sancti vitam & hæc ipsa scripto prodidit) seriò jubebat recolligi, receptosq; restituebat in locum pristinum, dicens: *Manducate quod vobis Dominus dedit.* Evenit autem aliquando, ut quidam Saracenorum Princeps Basilicus nomine, pietatis gratiâ ad Sancti columnam accederet, eodémq; tempore de Sancti corpore vermibus unus ad pedes ejus deflueret: quem ille correptum,
Cccc x . . . . . cum

cum venerabundus admovisset oculis, repente adverte-
 commutatum esse in margaritam pretiosissimam: quo qui-
 dem accepto tanquam divino munere, latus ac majori pi-
 tatis studio inflammatus, abcessit.

p. 3. vii. c. 6.

Denique B. Lydwina post annos octo & triginta lan-
 guoris acerbissimi, ostendit Christus coronam preciosissi-
 mam, & miram gemmarum varietate ornatam, sed necdum
 in orbem profusam perfectam. Cumque illa rogasset Domi-
 num, ut se per quoscunque corpusculi sui cruciatus istius co-
 ronam percipiendam aptaret, & quod sibi deesset, de merito-
 rum suorum infinitate suppleret: haud longo intervallo ad
 eam introgressi quidam milites, ut erant amentia & furore
 agitati, innocentem Virginem per summam licentiam lu-
 dibrijs ac verberibus, miris indignisque modis vexarunt. At
 ecce tibi mox ex caelo consolator Angelus, qui afflictissima
 Virgini denuntiet, eam coronam quam nuper imperfectam
 viderit, usquequaque perfectam, & orbe toto absolutam
 esse. Illa quippe ludibria & vulnera fuisse velut totidem
 nobiles gemmas, quae ad ejus coronam absolutionem perfe-

L. 3. c. 74. 8c

ctionemque desiderabantur. Et simile quiddam S. Gerro-
 di a Christo-revelatum invenies, in ejus divinis Insinuatio-
 nibus, non uno loco,

§. 3.

Nonnulla ex dictis patientia documenta.

His autem ita se habentibus: opusne pluribus est, ut intel-
 ligatur, quam nobis imponat rerum istarum fallax spe-
 cies, ut quam non ex vero de praesentis vitae sive commo-
 dis, sive incommodis judicemus? Quotus enim quisque est,
 qui ærumnarum, morborum, opprobriorum, & ejusmodi
 rerum nostrum pretium; aut qui eas ut caelestes lapillos & pre-
 tiosas margaritas adamet, & non potius ut duros silices re-
 fugiat & aversetur?

AL